

[Robert Pedersen.]

dette, at de øvrige bevillinger fra stat og kommune lades unævnt i hr. Poulsgaards indledning, at hr. Poulsgaard stadig væk vil være med til at give idrætten de økonomiske rammer, som den har nu?

Så havde hr. Poulsgaard et mindre, kontant, økonomisk spørgsmål til mig, nemlig om meningen med, at man ved en international idrætskongres om 2 år skulle lade den præsentation af dansk kultur, der skulle finde sted, være en af Flemming Flindt komponeret idrætsballet. Nu tror jeg ikke, jeg med crd kan overbevise hr. Poulsgaard, men hvis vi bruger vores syn, så har vi her i loftet nogle smukke relieffer, især i midten en velskabt gymnast, han kunne være fra Husby Gymnastikforening, hvor hr. Poulsgaard har været et agtet medlem. Det har en smuk beherskelse af kroppen, det er det, man på Roskilde universitetscenter kalder æstetik, vi andre kalder det skønhed. Det samme begreb ligger i den kunstart, der hedder ballet, det ligger også i gymnastikken, og det ligger i adskillige andre idrætsgrene. Derfor synes jeg, det er en snublende nærliggende idé, når vi har så ypperlige balletfolk i vores land, at lade dem repræsentere Danmark og Danmarks indsats på et område for gæsterne. Vi vil jo altid — hr. Poulsgaard kender den vestjyske gæstfrihed — gerne vise gæsterne det bedste, vi har. Derfor synes jeg ikke, denne forargelse skulle lyde så kraftigt.

Jeg er også lidt forbavset over hr. Svend Haugaards ord, først og fremmest i radioen forleden dag. Jeg har aldrig betvivlet, at hr. Svend Haugaard er en idrættens ven, men idrætten har venner i alle partier; der er ingen partier, der specielt er idrætspartier. Vi andre, der blev stemt ned i vore grupper angående timerne i gymnastik i folkeskolen, rettede os efter det, og vi kan derfor ikke stå op her og sige, at vi har gjort en vældig indsats, for vi har valgt at tie og lade tingene passere igennem uden at forsøge at rette dem. Derfor må man ikke foregøgle de mennesker, der lytter til vores debat, at der i virkeligheden har været nogen, der har gjort noget som helst for at rette op på den ulempe.

Jeg vil også gerne sige, at det var lidt forbavsende, at hr. Erhard Jakobsen vendte sig så stærkt mod kulturministeriet. Jeg

argumenterede for kulturministeriet ud fra nogle præmisser, hvoraf den vigtigste var, at de arbejdsopgaver, der ligger i kulturministeriet, ikke er så voldsomme, og da kulturministeriet dækker fritiden — for min skyld kunne man godt kalde det fritidsministeriet — ville det være logisk at lægge det derhen. Man kunne nævne andre morsomheder som at sammenligne idrætten med Thorsen og Solvognen, ligesom det kunne sammenlignes med flyvehavre og alle de andre ting, der falder inden for de ministerier, hr. Erhard Jakobsen nævnte.

Og så lige til sidst et aspekt, hvor vi som politikere ikke taler med anden stemme end den, der er vores egen. Det er denne moralske og indignerende kritik af idrætten som et middel i det kapitalistiske samfunds tjeneste. Det var hr. Kurt Hansen, det var hr. Kurt Brauer og en lille bitte smule hr. Fuglsang. Vi skulle have begået et voldsomt forræderi, da vi mente, at arbejderidrætten ikke burde eksistere, og appellerede til, at idrætten skulle samles under én hat, men jeg kan da fortælle hr. Kurt Hansen, hvad der vel er overraskende for ham, da jeg kunne forstå på ham, at han ikke ved det, at den fodbold, vi sparkede til i dansk arbejderidræt, den var rund, akkurat som den er i DBU, den vejede lige så meget, målene var lige så store, vi lavede frispark mod hinanden, vi headede, vi tacklede, vi nikkede; og vi spillede mod hinanden med det samme ønske om at vinde. Der kan da ikke være noget rigtigere end et forsøg på at benytte en folkebevægelse til at bygge bro over de modsætninger, der i øvrigt er i et folk. Det er da at skille dem ud som en revolutionær masse eller en lille gruppe, der skal spille idealistisk marxistisk fodbold. Det troede jeg faktisk var en tale, der hørte en meget fjern fortid til.

Hvis man så endelig vil tale om idrættens overdrev, ja, så eksisterer der vel overdrev på alle de områder, hvor menneskene engagerer sig. Kan det være nogen ubekendt, at verdens fineste skakspiller, Spasskij, måtte ligge 3 måneder på rekreation på et sindssygehospital på grund af de anspændelser, det krævede af ham at spille skak. Alle de steder, hvor mennesket forsøger på at koncentrere sig, engagere sig, har overdrivelserne deres pris, deres omkostninger. Men det vil være helt og aldeles forkert i denne sag ud